

ΧΡΩΝΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

[Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ κατωτέρῳ δημοσιεύματος περὶ τοῦ κρατοῦντος τύπου τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκοδομῶν, παραθέτομεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ συμπαθοῦς φίλου καὶ συνεργάτου. Ὁ κ. Μ. Σ. Λυκούδης, μαχράν τοῦ νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν λογοτέχνην ἢ λογογράφον, εἶνε οὐχ ἡττον ἐκ τῶν εὐπαιδεύτων καὶ ἀρτίας μορφώσεως μηχανικῶν ἀρχιτεκτόνων, εἰς τὴν καλαισθήσιαν τῶν δποίων καὶ τὰς φιλοτίμους προσπαθείας ὁφείλεται ὁ κατὰ τὰ τελευταῖς ἔτη ἐξεραϊσμὸς τῆς πρωτευόντης διὰ κομψῶν οἰκοδομῶν καὶ μεγαλοπρεπῶν μεγάρων. Ἄν καὶ ἐγκρατής τῆς ἀρχιτεκτονικῆς, δύσον δλίγοι, ἐν τούτοις ἀσχολεῖται ίδιως ὡς ἐργολήπτης εἰς ἐκτελέσεις μεγάλων καὶ πολυτάλονων σχεδίων, πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν δποίων ἀπαιτεῖται οὐ μόνον πείρα καὶ δξύνοια καὶ λεπτὴ αἰσθησις τοῦ ώραιού, ἀλλὰ καὶ εύσινειδσια πρὸ παντὸς καὶ ἔρως ἀληθινὸς πρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν τέχνην. Καὶ δ κ. Λυκούδης συνενῶν ἐν ἑαυτῷ ἀδιαφυλονεικήτως τὰ προσόντα ταῦτα, κεκτημένως δὲ ἐμπειρίαν καὶ παρατηρητικότηταν ἔξαιρετον, ἐπόμενον εἶνε νὰ καταγίνεται καὶ εἰς σχετικάς μελέτας, οὐαὶ ἢ ὑπ' ὅψιν πρωτότυπος περὶ τοῦ τύπου τῶν ἀθηναϊκῶν οἰκιῶν].

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΠΙΤΙΑ

ΠΑΝΤΟΥ ὅπου ἐγένοντο καὶ γίνονται ἀνασκαφαὶ πρὸς ἀνεύρεσιν ἐρειπίων ἀρχαίου οἰκοδομήματος, οἱ ἀρχαιολόγοι: οὐδόλως ἔδυσκοι λεύθησαν εἰς τὸ νὰ καθορίσωσιν ἐκ τῶν προτέρων τὸν τρόπον καὶ τὴν πορείαν τῆς ἐργασίας των, ἢ δὲ σκαπάνη ἀσφαλῶς καὶ ἐν ἐπιγγώσει προχωροῦσα ἀπεκαλύπτεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ ἀπὸ πρὶν καθοριζόμενα διαμερίσματα: τὸν διάδρομον, τὸν θάλαμον, τὴν στοάν.

Εἰς τὴν Πομπηῖαν, ὅπου ἔχει τις πρόχειρα νὰ συγκρίνῃ ἀλοκήρου πόλεως τὰ οἰκήματα, δὲν θὰ δυσκολευθῇ ποσῶς νὰ ἀναζητήσῃ τὸν προσρισμὸν τῆς πρώτης τυχούσης οἰκίας. Ἀπλῆ παρατήρησις

ἐπὶ τοῦ σχεδίου καὶ τῆς διαιρέσεως αὐτῆς ἀρκεῖ ὁ αὐτὸς γενικός τύπος ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τοῦ ἔνος ἄκρου εἰς τὸ ἄλλο. Ἡ μία οἰκία εἶναι πιστὴ ἀντιγραφὴ τῆς ἀλληλού. Οἱ αὐτοὶ χώροι, ἡ αὐτὴ διάταξις, αἱ αὐταὶ σχεδίον ἀναλογίαι. Τὸ πρᾶγμα εἶναι φυσικὸν δίαιτα, αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι ἵδου οἱ κυριώτεροι λόγοι οἱ ῥυθμίτυπον ἑκάστης χώρας καὶ ἑκάστης ἐποχῆς, ἀπὸ τὰς θεμελιώδεις τοῦ δποίου γραμμάτων οὐδὲ οἱ τολμηρότεροι τῶν καινοτόμων ἡμιπομπακρυνθοῦν. Εἰς τὰ βόρεια κλίματα τὰ παράθυρα εἶναι καὶ εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα. Τὰ καφάσια καὶ αἱ κατάκλειστοι αὐλαὶ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διάταξις τῶν τουρκικῶν οἰκημάτων ἐκπροσωποῦν τὰς ἔξεις καὶ τὸν ῥυθμὸν τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς.

Ἄρα γε αἱ αὐταὶ οἰκοδομικαὶ συνθῆκαι καὶ ἡ αὐτὴ ιστορία ἐπαναλαμβάνονται καὶ σήμερον; Ὡρίσμενως, ναι. Μοῦ παρεπονεῖτο ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅτι ἐδῶ, ἐν Ἀθήναις, δσάκις ἐπρόκειτο νὰ μετακομισθῇ τὴν Ιην Σεπτεμβρίου, ἑκαστανίσθη πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν κατοικίας, διότι τὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια, καθὼς ἔλεγε, δὲν εἶναι ὅμοια ὅπως τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου ὁ ἀλλάξσων οἰκηματος εἶναι ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι θὰ εὑρῃ ἄλλο τοιοῦτον μὲ τὰς αὐτὰς διαιρέσεις, τὴν αὐτὴν διάταξιν καὶ τὰς αὐτὰς ἐν τοῖς καθ' ἔκαστα λεπτομερείας. Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἴχε δίκαιον ὁ φίλος μου. Μὲ μόνην τὴν καὶ αὐτὰ τὸν συρμόν, ἥλλαξαν κατὰ τὸ διάστημα τῆς τελευταίας εἰκοσιπενταετίας διεὶς ἡ τρίς σχέδιον. Δὲν θὰ εἶναι ὅπερδολὴ ἀν ισχυρισθῇ τις ὅτι αἱ Ἀθῆναι ἔντος δύο-τριῶν δεκαετηρίδων ἔχουν κατεδαφισθῇ καὶ ἀνοικοδομηθῇ πλέον ἡ ἀπαξ. Εἶναι δὲ λυπηρὸν ὅτι οὕτω οὐδὲν σχεδίον σφύζεται ἀπὸ τὰ παλαιὰ ἔχη, οἱ δὲ μεταγενέστεροι πολὺ ὀλίγον θὰ ἔχουν νὰ μάθουν πῶς ἔζωμεν ἡμεῖς οἱ σύγχρονοι ὅπό τὴν ἐποφίων ταύτην τοῦ σπιτιοῦ, ἐνῷ θὰ γνωρίζουν περισσότερα καὶ θετικώτερα διὰ τοὺς κατοίκους τῆς Πομπηίας.

Κατ' ἐμέ, εἰς τρεῖς μεγάλας κατηγορίας ἡ—ὅρθότερον—εἰς τρεῖς διακεκριμένας ἐποχὰς θὰ ἡδύνατο τις νὰ κατατάξῃ τὰς οἰκίας τῶν Ἀθηνῶν: τὴν ἐποχὴν τοῦ χαματού, τὴν ἐποχὴν τῶν ἀνεξαρτήτων μονοκατοικιῶν καὶ τὴν σημερινὴν τῶν πολυωρόφων οἰκοδομῶν τοῦ εἰσοδήματος. Εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ χρονολογικὴ διάκρισις τῶν δύο πρώτων κατηγοριῶν δὲν εἶναι πολὺ εὔκολος. Ἄλλ’ εἰς ἡμᾶς ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα, δχις δὲ χρόνος.

Διὰ νὰ δώσωμεν ἰδέαν τινὰ τῶν τριῶν τούτων κατηγοριῶν δὲν θὰ ἐνδιατρίψωμεν εἰς τὰ μέγαρα τῶν πλουσίων, οὗτε εἰς τοὺς μικροὺς οἰκίσκους τῶν ἐργατικῶν τάξεων, μιολονότι καὶ αὐτοὶ ἔχουν τὸν ἴδιαν τύπον των. Συμπίπτουν μάλιστα πρὸς τὰ πλούσια μέγαρα, μεθ’ ὀληγη τὴν κολοσσαίαν διαφορὰν τῶν διαστάσεων καὶ τοῦ σχεδίου, εἰς ἓνα σπουδαίαταν δρον ὑγιεινῆς—εἰς τὸ ξήτημα τῆς τοπο-

θετήσεως καὶ τῆς λειτουργίας τῶν δυσωνύμων χώρων. Εἰς τὰ πλούσια μέγαρα τὰ τέλεια ὑδραυλικὰ μηχανήματα ἔξυγιαίνουν τὸν χῶρον καὶ ἀποσοθοῦν τὰς ἀκαθαρσίας καὶ τὰς μολύνσεις. Εἰς τοὺς πτωχοὺς οἰκίσκους, ἀκριθῶς διὰ τὰ ἀτελέστατα μέσα των, τοποθετοῦν τὸ μέρος τοῦτο εἰς μεμακρυσμένην τινὰ γωνίαν τῆς αὐλῆς, μακρὰν τῶν ἄλλων τῆς διαιμονῆς δωματίων. Οὕτω δέ, διὰ τοῦ ἀφθόνου ἀερισμοῦ καὶ τῆς μὴ ἐπικοινωνίας, ἐπιτυγχάνουν διτι τὰ τέλεια καὶ πλούσια μέσα τῶν ὑδραυλικῶν ἔγκαταστάσεων τῶν μεγάρων. Τοῦ πλεονεκτήματος τούτου στεροῦνται τὰ οἰκήματα τῆς μεσαίας τάξεως, ἐκεῖνα ἀκριθῶς, ἐφ' ὧν πρόκειται ἡδη νὰ ἀναζητήσωμεν τὸν γενικὸν τύπον τοῦ ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ.

"Ἄν καὶ, ὡς εἴπομεν, ἡ ἐποχὴ τοῦ χαγιατιοῦ εἶνε δυσπροσδιόριστος, ἐν τούτοις δύναται τις νὰ ἴσχυρισθῇ ὅτι δ τύπος οὗτος ἐπεκράτησε καὶ ἡκμασε πρὸ τριακονταετίας περίπου. Πολλὰ τοιαῦτα οἰκήματα σώζονται ἔτι μὴ ὑποστάντα τὴν μοιραίαν κατεδάφισιν πρὸς χρησιμοποίησιν τοῦ χώρου των διὰ πολυτελεστέρας οἰκοδομάς ἄλλα δὲ ἡγέρθησαν, ὡς μὴ ὥφειλε, εἰς πλησιεστέραν ἐποχήν. Καὶ τοῦτο, διότι ἔκτος τῶν ἄλλων λόγων τῶν συντρεχόντων πρὸς καθορισμὸν τοῦ δεῖνα ἡ τοῦ δεῖνα οἰκοδομικοῦ τύπου, ἐν Ἀθήναις ὑπάρχει καὶ ἄλλος, δ σπουδαιότατος, μία ιδιάζουσα τοπική, ὡς εἰπεῖν, βιομηχανία κατασκευῆς οἰκιῶν πρὸς μεταπώλησιν. Οἱ τοιοῦτοι κατασκευασταὶ καὶ μεταπράται τοιούτων κερδοσκοπικῶν οἰκημάτων, μὴ δητες συνήθως ἐπιστημονικῶς μορφωμένοι καὶ μόνον εἰς τὸ ἐμπορικὸν κέρδος ἀποδέλεποντες, ἐπόμενον ἦτο, πλὴν τῆς εὐθηγίας τῶν ὑλικῶν, νὰ ἐπικητήσωσι καὶ τὸν ἀπλούστερον τύπον. Καὶ δ προχειρότερος ἦτο τὸ χαγιάτι. Δύο συνήθως δωμάτια εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τῆς οἰκίας, ἐξ ὧν τὸ ἔν μεγαλείτερον—ἡ περίφημος σάλα—καὶ τὸ ἄλλο μικρότερον, μὲ τρία ἐπὶ τῆς προσόφεως ἐν δλῳ παράθυρα πρὸς τὴν ὁδόν, ἀπετέλουν τὸ σπουδαιότερον μέρος, τοὺς χώρους τῆς ὑποδοχῆς. Ἐκεῖθεν δὲ ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ οἰκοπέδου, πρὸς τὸ βάθος, σειρὰ δωματίων συγκοινωνούντων πρὸς ἀλληλα διὰ τῆς μόνης θύρας ἐπὶ τοῦ στενοῦ ὑαλοφράκτου διαδρόμου, τοῦ λεγομένου χαγιατιοῦ, πρὸς τὸ δποίον ἥνοιγοντο καὶ τὰ παράθυρά των. Τὰ σπίτια αὐτὰ ἐκ δύο κατὰ γενικὸν κανόνα ἀποτελούμενα πατωμάτων, ἥσαν προωρισμένα διὰ δύο οἰκογενείας. Ἡ εἰσοδος, στενὴ καὶ ἀσκεπής, ἀφίνετο πρὸς τὴν μεσημβρινήν πλευρὰν τοῦ οἰκοπέδου. Περιττὸν νὰ ὑποδειξῃ τις τὸ πολλαπλῶς ἐλαττωματικὸν καὶ ἀνθυγιεινὸν τοῦ συστήματος τούτου, ἀσυμβιβάστου ἄλλως τε καὶ πρὸς τὸν δργανισμὸν καὶ πρὸς τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀθηναϊκοῦ.

"Ολίγῳ βραδύτερον, μετὰ τὸ χαγιάτι, ἐπεκράτησεν δ δεύτερος τύπος τῶν ἀνεξαρτήτων μονοκατοικιῶν, ἀποτέλεσμα τοῦ οἰονεὶ ἐπαναστατήσαντος χαρακτῆρος τοῦ ἀθηναϊκοῦ, τοῦ δποίου ἡ πρὸς τὸν ὑπαίθρον βίον τάσις εἶνε ἀκόρεστος. Ἄφ' ἐνὸς σπατάλη τοῦ οἰκοπέδου, διπλασίου καὶ ἐνίστε τριπλασίου τοῦ σήμερον ἀναγκαιοῦντος διὰ δύο ἡ καὶ τρεῖς κατοικίας ἐκτενῆς χώρος διὰ τὴν ἐλευθέραν καὶ ἀναπεπταμένην εἰσοδον εἰς τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ οἰκοπέδου πρὸς

ἐπίτευξιν καὶ τρίτης προσόψεως ἀνοικτῆς εἰς τὸ φῶς καὶ τὸν ἀέρα,
ὅταν δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὸ οἰκοδόμημα καὶ τὰς τέσσαρας
ἔλευθέρας· ἐξ ἄλλου δέ, ἀντιθέτως, σύμπτυξις τοῦ οἰκοδομησίμου
χώρου εἰς τὸ ἔλαχιστον, ίδού τὰ κυριώτερα καὶ χαρακτηριστικώ-
τερα γγωρίσματα τῶν τοιούτων μονοκατοικιῶν. Καθ' ὑφος συνί-
σταντο ἐκ δύο πατωμάτων, συγκρίστατα καὶ μεθ' ὑπογείου. Ἀπε-
τέλουν δὲ ἐν τετράγωνον μήκους κατὰ πλευρὰν 9 ἢ 10 μέτρων,
διαιρούμενον εἰς τέσσαρα δωμάτια καὶ εἰς ἕνα μικρὸν χῶρον διὰ
τὸ κλιμακοστάσιον. "Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κλίμακος ἐποπθετοῦντο
δύο ίσα δωμάτια, ἐξ ὧν τὸ ἐν ἔχρησίμευε διὰ τὸ μαγειρεῖον· τὸ
ἄλλο τὸ ἀπέναντι τῆς κλίμακος προωρίζετο ὡς τραπέζαρια εἰς τὸ
ἰσόγειον, ἢ ὡς αἴθουσα εἰς τὸ ἀνώγειον· οὕτω δὲ ὑπελείπετο ἐν
ἀκόμη δωμάτιον δι' ἔκαστον πάτωμα ἵσον πρὸς τὰ ἔκατέρωθεν τῆς
κλίμακος τοιαῦτα, μὴ τελείως ἀνεξάρτητον, ἀλλὰ συγκοινωνοῦν εἴτε
διὰ τῆς αἴθουσῆς εἴτε διὰ τοῦ παρακειμένου δωματίου. Εἰς τὴν
αὐλὴν καὶ ἀπέναντι τὰ πλυντήρια καὶ αἱ ἀποθήκαι συνεπλήρουν τὴν
ὅλην ἐγκατάστασιν. Τινὲς τῶν μονοκατοικιῶν τούτων σφέζονται καὶ
ἔτι, ἀλλ' αἱ πλείσται, ὅσαι δὲν κατεδαφίσθησαν, μετερρυθμίσθησαν
εἰς οἰκήματα εἰσοδήματος μὲν πλείονας κατοικίας, χρησιμοποιηθέν-
τος τοῦ τέως ἀνοικοδομήτου χώρου.

"Ο τύπος οὗτος, καίτοι ἀτελέστατα μελετημένος, καίτοι δαπανη-
ρότατος μὲ τὴν προϊούσαν ὑπερτίμησιν τῶν οἰκοπέδων, ἐκπροσωπεῖ
ἀναμφιβόλως τὸν χαρακτήρα τοῦ νεωτέρου ἀθηναίου: πλήρης ἀνε-
ξαρτησία, αερισμὸς ἀφθονος, φῶς. 'Αλλ' ἡ βαθμιαία αὔξησις τῆς
πόλεως, ἡ συμπύκνωσις τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ αὔξησις τῆς τιμῆς τῶν
οἰκοπέδων ἐξ ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δ συναγωνισμὸς τῆς βιοπάλης καὶ ἡ
ἐντεῦθεν ζήτησις οἰκονομικῶν κατοικιῶν, ἀπέληξαν εἰς τὸν σημερι-
νὸν τύπον τοῦ ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ τοῦ εἰσοδήματος. Περισσότεραι
μονοκατοικίαι ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ οἰκοπέδου, ίδού τὸ χαρακτηριστικὸν
πρόβλημα. 'Ο ἀθηναῖος ἐννοεῖ νὰ ἥγε αὐτὸς μόνος νοικοκύρης εἰς
τὸ σπίτι του.

Αἱ τοιαῦται οἰκίαι, συγκείμεναι ἐκ δύο ἢ τριῶν ἀνεξαρτήτων κα-
τοικιῶν, εὐκόλως ἥμιπορεῖ νὰ ὑποδηληθοῦν εἰς τὸν ἔξηγο τύπον. Εἰς τὸ
ὑπόγειον τρεῖς ἀνεξάρτητοι κεχωρισμέναι ἀπ' ἄλλήλων εἰσοδοις
καταλαμβάνουν ἐνίστε τὸ ἥμισυ τοῦ χώρου, τούθ' ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ
τὸ σπουδαιότερον αὐτῶν ἐλάττωμα. 'Εσωτερικῶς εἰς διάδρομος
παραλήγως τῆς προσόψεως διαιρεῖ τὴν δλην οἰκοδομήν εἰς δύο
τμήματα: τὸ πρὸς τὴν δόδον ὅπερ καταλαμβάνουν ἡ αἴθουσα ἢ τρα-
πέζαρια καὶ τὸ γραφεῖον ἢ ἡ μικρὰ αἴθουσα· καὶ τὸ πρὸς τὸ βάθος,
ὅπου, μαζὶ μὲ δύο ἢ τρεῖς τὸ πολὺ κοιτῶνας, τοποθετοῦνται τὸ μα-
γειρεῖον καὶ τὰ λοιπὰ διαμερίσματα τῆς ὑπηρεσίας, ἐνίστε δὲ καὶ
δωμάτια λουτροῦ. Εἰς θαλαμίσκος ὑπηρεσίας ἐπὶ τῆς ἄνωθεν τῆς
οἰκοδομῆς ταράτσας συμπλήρωταις ἀπαιτήσεις τῆς σημερινῆς μορ-
φῆς τοῦ ἀθηναϊκοῦ σπιτιοῦ. 'Η πληθύς δὲ καὶ τὸ εὐμέγεθες τῶν
παραθύρων ξενοποιοῦν ἐπαρκῶς τὴν πρὸς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα καὶ
τὸ φῶς ἀγάπην τοῦ ἀθηναίου.

Τοιοῦτος ἐν γενικῇ μορφῇ ὁ τύπος τῆς πλειονότητος τῶν σημειώνων σπιτιῶν, ὃν οἱ νεώτεροι ἀρχιτέκτονες προσπαθοῦν ἡμέρᾳ τῇ γῆμέρᾳ νὰ τελειοποιήσουν, ἀρκετάς δὲ ἐσημείωσαν προόδους κατά τὴν τελευταῖαν δεκαετίαν. Φρονῷ ἀδιστάκτως δτι ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην οἱ εὐρωπαῖοι σενάδελφοὶ των γῆθελον τοὺς θαυμάσει διὰ τὴν μεθοδικὴν διαιρεσιν τοῦ χώρου καὶ τὴν ίκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων καὶ τῶν ἔξεων καὶ ιδίως τῆς πρός τὸν ἀνεξάρτητον οἰκιακὸν βίον τάσεως τοῦ νεωτέρου ἔλληνος.

ΜΙΧ. Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΓΑΜΟΙΣ

Μιχαὴλ Γ. Μαυρίδου, Ἀθηνᾶς Θ. Βελισσαρίδου

Η Μοῦσα δι' ἀνθοστεφῶν μὲν ἔφερεν ἀρόδων εἰς Παραδείσου ἄνοιξιν, τοῦ κόσμου ὑπεράνω· καὶ ἐσκέφθη ἀναργίμητα τὰ δρέψιν φύλλα ρόδων, τῶν νεονύμφων μὲν αὐτὰ τὰ μέτωπα τὰ ωάρων· ἀλλ' αἴφρης συνταράξας με βροντῆς λαμψάσης κτύπος τὴν σκέψιν μου μὲν ἔκαμε ν' ἀφήσω περιλύπως . . .

*Καὶ μετεφέρθη εἰς πηγὰς ζωὴν ἀνταρακλώσας,
εἰς κρυσταλλώδη κάτοπτρα ἐντὸς χρυσῶν ὑδάτων·
καὶ ἐξ αὐτῶν ἐπόθησα, τὸ κύπελλον πληρώσας,
τὰ λούσω μὲν ἀδάνατα νερῷ τὰ στέφανά των
ἀλλὰ καὶ πάλιν πάταγος βροντῆς ώσει μὲν πάθος
τὸν πόθον εἰς τοῦ στήθους μου κατέπνιξε τὸ βάθος . . .*

*Καὶ ἀρεγείρας ἔντρομος πρὸς οὐρανοὺς τὸ δῦμα
εἶδον ἐν δόξῃ τὸν Θεὸν ἐπὶ πτερῶν ἀγγέλων.
«Θρητέ!» — μοὶ εἶπεν ἵλαρῶς σεπτὸν ἀνοίγων στόμα —
«πλανᾶσαι μὲ τὰ δῶρα μου τὰ τοὺς κοσμήσης θέλων.»
«Ἡ Μοῦσα εἰς τοὺς γάμους των Παράδεισον ποὺν χύσῃ,
Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ Θρόνου μου τοὺς ἔχω εὐλογήσει!»*

(Ἐν Κερασοῦντι)

ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ